

При створенні навчальних завдань на танцювальну імпровізацію треба спиратися на вікові інтереси, на хореографічну підготовку, на тематику імпровізації і музичний матеріал, здатний викликати позитивний емоційний відгук.

З метою розвитку танцювальної імпровізації добре використовувати різні перепляси. Діти з великим задоволенням змагаються у знаходженні нових співвідношень знайомих танцювальних рухів. Народжуючи в імпровізації той чи інший образ, вони починають по-справжньому відчувати, переживати, страждати, радіти, з часом набувають здатності до чуйності і співчуття. Саме цими якостями треба оволодіти в процесі роботи над репертуаром.

Однією з форм активного сприйняття музики є також рухлива імпровізація. Рухлива імпровізація дає чудову можливість самовираження, виявлення творчого початку; вона стимулює уяву і фантазію учнів, змушує їх мислити категоріями мистецтва, що відразу безпосередньо позначається на якості імпровізації.

Одним із засобів творчої думки танцюристів може бути створення пластичних картин. Для цього розділу музика може бути скоріш за все моторна з періодичною структурою і симетричним висловом

Другий етап рухливої імпровізації – музично-сценічні етюди.

Створення таких етюдів допомагає розвитку не тільки творчої уяви, але і елементів акторської майстерності. Для цих етюдів треба відбирати невеликі музичні п'єси чи завершені частини музичних творів з яскравим, виразним змістом [1, с. 27].

Ритмопластична імпровізація (вільний, виразний, художній танець – так він називається у різних країнах) повинна бути змістовною, – рухи емоційно-виразні з елементами відображення, логічні і танцювальні, музично-виразні, імпровізуючий повинен вміти використовувати вивчені рухи, мати сміливість створювати нові оригінальні рухи.

Ініціативу, уяву танцюристів треба розвивати і спрямовувати на втілення власного задуму в рухах, діях, композиції.

Імпровізація є необхідним елементом розвитку творчої уяви дітей на уроках танцювальної терапії.

Будь-яка тема може заграли новими, яскравими кольорами, якщо учень наділений багатую уявою і хореографічною винахідливістю.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Бондаренко Л. Методика хореографічної роботи в школі та позашкільних закладах. – К.: Музична Україна, 1985. – 222 с.
2. Березова Г. Хореографічна робота з дошкільнятами. – К., 1982. – 207 с.
3. А. Шевчук. Дитяча хореографія: програма та навчально-методичне забезпечення хореографічної діяльності дітей від 3 до 7 років: навч.-метод. посібник / А. Шевчук. – К. Шк. світ, 2008. – 128 с.

Рекомендує до друку науковий керівник старший викладач Т.А. Медвідь

УДК 792.8:7.038.6

Гашенко К.І.

ІНТЕЛЕКТУАЛЬНИЙ ДІАЛОГ ЯК ХУДОЖНІЙ ПРИЙОМ У ХОРЕОГРАФІЇ ПОСТМОДЕРНІЗМУ

У статті розглядається використання виразних засобів та різних напрямків мистецтва, їх взаємодія та проявлення в хореографії постмодернізму.

Ключові слова: хореографія, постмодернізм, мистецтво, синтез.

The article deals with the use of expressive and different areas of art, their interaction and display of choreography in postmodernism.

Keywords: choreography, postmodernism, art, synthesis.

Постмодерна балетна естетика сконцентрована на думці цілісності життя, що з'єднує людину і природу. Сьогодні формується новітній рівень сприйняття хореографічних інтерпретацій, глибин людської душі, її наявності, однозначно оригінальних проявів у місці і часі. І в ХХІ столітті мову хореографії зберігає постмодерн і традиційна правильність еталону.

Сучасний танець – напрям мистецтва танцю, що включає танцювальні техніки і стилі ХХ – початку ХХІ ст., що сформувалися на основі американського і європейського танцю Модерн і танцю Постмодерн. У даному напрямку танець розглядається як інструмент для розвитку тіла танцівника і формування його індивідуальної хореографічної лексики. Засобами цього виступає синтез, актуалізація та розвиток різних технік і танцювальних стилів [2.]

Окремі групи формувалися навколо лідерів, визначали їх стильовий напрям. Поступово танець модерн знаходить свою школу, засновану на методиці Марти Грехем, і втрачає смислове значення поняття "модерн", він стає своєрідною класикою напрямку [1].

Постмодерний балет – це суб'єктивні авторські роздуми і концепція балетмейстера на певну тематику. Балети хореографів кінця ХХ ст. спираються на філософію психоаналізу З. Фрейда, К. Юнга, а також філософію екзистенціалізму. Минуле століття сміливо можна розглядати як експериментальний простір в сценічній хореографії, як час народження багатьох видів і жанрів сценічної хореографії та сукупність різних напрямків мистецтва. У різних країнах з'являються і затверджуються на стику театральних форм нові течії і відгалуження від них. У напрямку постмодерну заявляють так звані "театри танцю".

Серед сучасних робіт можна виділити дослідження Юлії Чурко – "Лінія, що йде в нескінченність", де балетне мистецтво розглядається в умовах культури модернізму і постмодерну. У роботі автор торкається теми синтезу мистецтв у хореографії, також позначає закономірності художнього розвитку в сучасну епоху; виявляє фактори, які впливають на розвиток постмодерністських течій в хореографії. Розглядаючи зміни, що відбуваються в танцювальному просторі кінця ХХ століття, автор робить основний акцент на філософському осмисленні танцю в контексті термінів "модернізм", "постмодерн" [5, с. 228].

Митці цієї епохи продовжують пошук нових виразних засобів хореографії, що дозволило дати теоретичне обґрунтування взаємодії різних концепцій мови тіла другої половини ХХ століття; охарактеризувати основні принципи виникнення нової стилістики; теоретично виділити відмітні ознаки, передумови та специфіку створення власного стилю, наприклад, Моріс Бежар і Джон Ноймайер; сформулювати теоретичні основи стану сучасного танцю Європи; дати теоретичне визначення проблеми пошуку нових виразних засобів у контексті культури постмодерну. Обидва ці балетмейстера є одними з найбільш яскравих експериментаторів балету свого часу.

Поєднання різних засобів мистецтва в одному спектаклі: музика, спів, пантоміма, танець, акробатика, слово та ін. – сприяє доступності сприйняття твору, досягненню максимальної можливості вираження задуму балетмейстера за допомогою розкриття потенції закладеної в різних засобах мистецтва.

На думку Бежара, "танець – я в цьому абсолютно переконаний, і з кожним днем все твердіше – мистецтво ХХ століття. Був спорт. Було кіно. Було тіло і була мрія – танець запропонує спортивні номери, але він з'єднає фізичну культуру, спортивні досягнення з емоційним потрясінням. При цьому він буде видовищем образним. Люди потребують образів, потребують емоцій в ліризмі. Танець дозволяє з'єднати естетичну насолоду з емоційним. Мінімум пояснень, мінімум фабули і максимум почуттів" [4].

Незважаючи на характерні для постмодернізму тенденції до стирання національних кордонів, рівнозначність всіх елементів усередині культурного простору, шлях, яким іде мистецтво ХХ століття, визначається індивідуальністю його творців, що, втім, є абсолютно природним явищем для західної культури. Тому, існуючи в культурному середовищі,

іменованої постмодернізмом, яка, незважаючи на заперечення деяких художників і теоретиків даного напрямку і багато імен цієї течії асоціюються у нас з певними образними системами, що відображають особистості їх творців.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Аловерт Н. Марта Грэм. Великая и бессмертная / Аловерт Н. // Русский базар. – Режим доступа: <http://russian-bazaar.com/ru/content/5147.htm>
2. Википедия. Свободная энциклопедия. – Режим доступа: http://ru.wikipedia.org/wiki/Танец_Модерн
3. Михалева А. Бежар, избранник Божий / Михалева А. // Балет, – 2006. – № 6. – С. 19.
4. Tudor A. The American years. Chur. / Tudor A. // Harwood Academic Publishers. – 1989. – P. 113.
5. Чурко Ю. Линия, уходящая в бесконечность / Ю. Чурко. – Б.: Полымя, 1999. – С. 228.

Рекомендує до друку науковий керівник старший викладач Т.А. Медвідь

УДК 745/749

Горлова О.О.

ВИКОРИСТАННЯ ГРЕЦЬКОГО ОРНАМЕНТАЛЬНОГО МОТИВУ В СУЧАСНОМУ ГОБЕЛЕНІ

У статті розглядається поняття "гобелен" та його історія, використання орнаментальної композиції в сучасному гобелені та його місце в інтер'єрі.

Ключові слова: гобелен, шпалера, інтер'єр, декор, фактура, композиція, орнамент, орнаментальний мотив.

The article deals with the concept of "Tapestry" and its history, the use of ornamental composition in a modern tapestry and its place in the interior.

Keywords: tapestry, vine-prop, interior, decoration, texture, composition, pattern, ornament.

Люди завжди прагнули до творчості й краси, в якому б столітті вони не жили. Те, що не завжди вдавалося втілити у власному житті, за допомогою творчого задуму й фантазії відбивалося у створенні унікальних предметів, які з часом ставали безцінним даром для нащадків...

Так зародилося мистецтво гобелена – одна зі складних і трудомістких технік, яка створювала цікаву текстильну структуру.

Гобелен або шпалера – це один із видів декоративно-прикладного мистецтва, витканий вручну килим-картина з сюжетною або орнаментальною композицією. Мистецтво килимарства було відоме ще в Стародавньому Єгипті, прекрасно розвинене у греків, персів, скіфів. Батьківщиною гобелена, вважають Францію, де брати Гобелен у XVII ст. заснували мануфактуру, яка виробляла великі ткані картини для утеплення стін і окраси замків [2, с. 7].

Сьогодні гобелен, історія якого налічує понад триста років, традиційний і оновлений, знову стає модним і актуальним елементом оформлення інтер'єру. Сфера застосування цього унікального витвору декоративно-прикладного мистецтва достатньо широка: картини-панно, сумки, покривала, подушки, скатертини, чохли для стільців.

Справжній гобелен – оригінальна та стильна річ, що володіє своїм характером. Вміння сучасних художників сплітати в єдиній гармонії контрасти яскравого і тьмяного, гладкого і шорсткого, щільного і ажурного, власне ручне виконання в матеріалі самим автором значно розширило рамки їх творчих можливостей.